

Col·lecció MACBA. Martha Rosler: God Bless America!

Exposició del 18 de maig al 15 d'octubre de 2017

Martha Rosler Reads 'Vogue', 1982. Video monocanal, color, so, 25 min 45 s
Col·lecció MACBA. Dipòsit de l'Ajuntament de Barcelona

PIONERA ALS ANYS SETANTA EN L'ÚS DEL VÍDEO com a eina d'anàlisi social i política, Martha Rosler (Nova York, 1943) continua destacant pel compromís polític i la perspectiva feminista. Durant gairebé cinquanta anys, les seves obres han examinat amb una mirada crítica els mecanismes de la cultura contemporània.

Malgrat que la seva trajectòria inclou performances, fotografies, instal·lacions i assajos, Rosler és coneguda sobretot per les creacions en vídeo. *Col·lecció MACBA. Martha Rosler: God Bless America!* se centra en la producció videogràfica de l'artista a través d'onze obres realitzades des dels anys setanta fins al 2006. L'exposició mostra els eixos crítics del treball de Rosler, en els quals s'aborda la política com a exercici ideològic del poder, jerarquia de classe i interès econòmic, en especial a través de l'imperialisme nord-americà i del control social sobre el cos de les dones.

Al costat de vídeos antibel·licistes com el que dóna nom a l'exposició, les obres seleccionades tracten temes com la immigració, l'explotació laboral, la complicitat entre les corporacions multinacionals, el govern dels Estats Units i els règims dictatorials de l'Amèrica Llatina, i les transgressions de la vida privada comeses pel poder de l'Estat. Un segon grup de vídeos, relacionat amb l'anterior, gira entorn de l'anàlisi de gènere. Rosler hi explora l'esfera domèstica i la instrumentalització del cos de la dona per part dels mitjans de comunicació, la indústria de la moda i la publicitat, així com en l'àmbit legal, mèdic i científic. Referint-se a la seva obra, l'artista ha escrit: «Vull fer un art sobre el que és comú i corrent, un art que il·lumini la vida social.»

1. Prototype: God Bless America!

2006

EN AQUEST BREU PERÒ INCISIU VÍDEO ANTI-BEL·LICISTA, Rosler mostra una joguina mecànica: un soldat que interpreta *Déu beneeixi Amèrica*, la cançó patriòtica d'Irving Berlin que fa les funcions d'himne nacional. Mentre que la figura del soldat mecànic al·ludeix a la instrumentalització dels éssers humans que és el fonament de tots els exèrcits, la pròtesi anatòmica posiciona l'obra com un al·legat contra la maquinària de la mort i els estaments polítics i els tractats internacionals que la possibiliten. Realitzada durant la guerra d'Iraq (2003-2011), la peça es pot llegir com un manifest contra aquest conflicte en concret. El fet que la joguina estigui fabricada a la Xina posa en evidència la ironia del patriotisme en un món globalitzat.

2. Flower Fields

1974

MARTHA ROSLER VA FILMAR UN PAISATGE de turons plens de camps de flors al llarg de l'autopista número 5, que recorre la costa oest americana des de Mèxic fins al Canadà. Els plans geomètrics jugant amb els colors evocuen la tradició de l'art abstracte americà. Ara bé, en fer un zoom en aquesta escena aparentment idíl·lica, distingim la dura feina manual dels treballadors mexicans, sovint immigrants clandestins, que conreen els camps de flors. La imatge d'un cotxe de la policia de fronteres desplaçant-se a gran velocitat i els controls fronterers amb què acaba la peça emfatitzen la precària situació d'aquests treballadors.

Flower Fields

1974

Vídeo monocanal, color, sense so

3 min 40 s

Col·lecció MACBA

Dipòsit de l'Ajuntament de Barcelona

3. Secrets from the Street: No Disclosure 1980

DES DE L'INTERIOR D'UN COTXE, una càmera enregistra la vida del carrer i els grafitis a Mission District, San Francisco, on es congrega la cultura automobilística del Low Rider. Mentrestant, se sent la veu de l'artista llegint un dels seus textos sobre les subcultures alternatives del carrer, que es contraposen a la suposada cultura nacional. Rosler s'adreça a l'espectador amb missatges com: «El secret és que per conèixer el significat d'una cultura has de conèixer els límits de significat de la teva pròpia cultura.»

**Secrets from the Street:
No Disclosure**

1980

Vídeo monocal, color, so

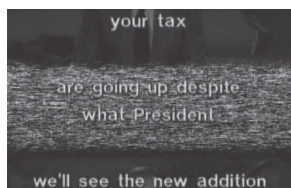
12 min 20 s

Col·lecció MACBA. Consorci MACBA

4. If It's Too Bad to Be True, It Could Be DISINFORMATION

1985

EN AQUEST VÍDEO, ROSLER EXAMINA les relacions geopolítiques dels Estats Units amb l'Amèrica Llatina. L'artista partia d'un article publicat per *The New York Times* que acusava el govern nord-americà d'haver propagat falses informacions sobre Nicaragua. En concret, l'article parlava de l'adquisició d'avions de guerra russos MiG per part del govern nicaragüenc amb la intenció, segons les fonts nord-americanes, d'atacar els Estats Units. El vídeo incorpora material de premsa i crea una disrupció entre text i imatge que qüestiona la suposada autoritat i objectivitat dels mitjans de comunicació. Com en altres obres de l'artista, l'estructura formal és indèstria de l'anàlisi política.

**If it's Too Bad to Be True, it Could Be
DISINFORMATION**

1985

Vídeo monocal, color, so

16 min 26 s

Col·lecció MACBA

Dipòsit de l'Ajuntament de Barcelona

5. Chile on the Road to NAFTA, Accompanied by the National Police Band 1997

EN AQUEST VÍDEO, REALITZAT QUAN XILE es trobava en vies de ser admès en el Tractat de Lliure Comerç Nord-americà (North American Free Trade Agreement, NAFTA), Rosler aborda de nou el tema de la implicació dels Estats Units a l'Amèrica Llatina. Xile ha estat aclamat per alguns com un miracle econòmic, un senyal de progrés que contrasta amb la repressió política de la seva història recent. El subtext en aquesta peça denuncia la complicitat dels Estats Units en el cop militar de 1973 a Xile, que va fer pujar al poder el general Augusto Pinochet. Rosler qüestiona el preu que s'ha hagut de pagar pel creixement econòmic xilè. Un enorme panell publicitari a l'autopista que condueix a Santiago, filmat des de darrere, apareix com si fos un puny alçat en un gest revolucionari; però en passar pel costat es veu que el puny sosté una llauna de coca-cola, símbol de l'imperialisme nord-americà. Paral·lelament, les famílies de les víctimes del cop d'Estat escriuen els noms dels desapareguts en un monument commemoratiu.

6. Domination and the Everyday 1978

MENTRE UNA DONA S'OCUPA DEL SEU FILL en una llar de classe mitjana, els missatges emesos pels mitjans de comunicació (entre d'altres, una entrevista televisiva amb la propietària d'una galeria que parla de l'art dels seixanta) es combinen amb un text de l'artista sobre les formes de dominació en la vida quotidiana. Rosler superposa imatges del dictador xilè Augusto Pinochet, anuncis publicats en revistes i fotografies familiars. La confrontació d'àudio, text i elements visuals resumeix els efectes de l'experiència quotidiana quan la política s'infiltra i impacta en la vida privada.

7. Semiotics of the Kitchen 1975

EN AQUEST VÍDEO -UNA DE LES SEVES OBRES MÉS CONEGUES-, l'artista apareix davant d'una taula de cuina i ens mostra diversos estris per odre alfabètic, començant amb *apron* (davantal) i acabant amb *tenderizer* (maça). Rosler adopta el paper d'una «anti Julia Child», la popular xef de la televisió americana de qui es diu que, als anys seixanta, va fer arribar la cuina francesa a les llars dels Estats Units. Com suggereix l'irònic títol de l'obra, i també l'agressivitat amb què l'artista demostra l'ús de cada objecte, el que era un vocabulari d'objectes domèstics es transforma en un lèxic de ràbia i frustració. En paraules de la mateixa Rosler: «Quan la dona parla, dona nom a la seva pròpia opressió.»

8. Vital Statistics of a Citizen, Simply Obtained

1977

A MESURA QUE L'ARTISTA ES VA DESPULLANT, un home amb bata blanca pren mides del seu cos amb una minuciositat que es fa cada vegada més invasiva. Tres dones fan sonar uns instruments segons si les mides enregistrades són per damunt de la mitjana, per sota o exactament en la mitjana. El vídeo planteja el grau d'escrutini a què se sotmet el cos de la dona en la societat moderna, així com la imposició d'uns estàndards i normes als quals se suposa que s'ha d'ajustar el cos femení. En un sentit més ampli, l'obra evoca la institucionalització de mesuraments pseudocientífics que s'han esgrimit històricament per justificar teories racials discriminatòries i en contextos com els concursos de bellesa. Rosler també hi incorpora fotografies documentals fetes pel govern americà als anys trenta amb finalitats estadístiques, mentre una veu en off enumera casos de crims contra les dones.

Vital Statistics of a Citizen, Simply Obtained

1977

Vídeo monocanal, color, so

39 min 20 s

Col·lecció MACBA

Dipòsit de l'Ajuntament de Barcelona

9. Born to be Sold: Martha Rosler Reads the Strange Case of Baby S./M.

1988

ROSLER VA ABORDAR EL TEMA DEL GÈNERE i la classe social en els mitjans de comunicació a la dècada dels vuitanta amb el «cas Baby M». Àmpliament difós pels mitjans sensacionalistes, el cas implicava una mare de lloguer de classe treballadora, Mary Beth Whitehead, que va decidir no donar el nadó en adopció. La parella adoptant, Elizabeth i William Stern, més ben posicionada socialment (ell bioquímic, ella pediatre), van demandar la noia i van guanyar el judici, amb l'argument de la prerrogativa paterna del senyor Stern. En el més pur estil teatral de comèdia americana, Rosler construeix una peça en la qual alterna seqüències reals de televisió i transcripcions del judici amb la interpretació de l'artista. D'aquesta manera posa en evidència la tendenciositat del sistema judicial a favor de la parella burgesa i la denigració pública que va patir Whitehead.

10. Martha Rosler Reads 'Vogue'

1982

ES TRACTA D'UN ALTRE VÍDEO PROTAGONITZAT per la mateixa Rosler, que en aquesta ocasió es posa en el paper d'una presentadora de televisió, amb totes les convencions del personatge. L'artista fulleja un número de la revista de paper cuixé *Vogue*, i alterna les glamuroses imatges de la cultura consumista amb unes altres que mostren un taller de confecció de treballadores asiàtiques. Les dades sobre el preu per hora que cobren aquestes obreres tèxtils es contrasten amb els elevats sous de les models de moda. L'estadística i les dures condicions de treball posen al descobert la cara oculta de la indústria de la moda. Les imatges d'èxit i de luxe associat al consum apareixen, doncs, simultàniament com una manipulació de les dones riques i una explotació de les dones pobres.

11. A Simple Case for Torture, or How to Sleep at Night

1983

COM A REACCIÓ DAVANT D'UN ARTICLE EDITORIAL aparegut el 1982 a la revista conservadora *Newsweek*, Rosler construeix un assaig visual que emfasitza les perilloses implicacions totalitàries de les tesis a favor de la tortura que defensa l'article esmentat. Mentre una veu en off –la de la mateixa artista– va llegint l'article de la revista, el vídeo en contraresta l'argumentari d'una manera gradual. El punt de vista contrari de l'artista es desplega a través d'imatges d'articles de premsa sobre temes que abasten des dels drets humans fins al atur i l'economia global. Exposant un conjunt exhaustiu de contraarguments, Rosler denuncia el govern i les empreses nord-americanes que donen suport a règims polítics que recorren a la tortura, així com el silenci de la premsa i la seva parcialitat en la cobertura de notícies.

A Simple Case for Torture, or How to Sleep at Night

1983

Video monocanal, color, so

61 min 50 s

Col·lecció MACBA

Dipòsit de l'Ajuntament de Barcelona

Exposició organitzada i produïda pel MACBA Museu d'Art Contemporani de Barcelona

Comissària:

Tanya Barson

Informació sobre la Col·lecció MACBA i l'app «MACBA a través»

Descarrega i enriqueix la teva visita al museu amb la nostra aplicació de realitat augmentada. L'aplicació inclou informació multimèdia sobre algunes obres de la Col·lecció MACBA, així com informació bàsica sobre l'accés al museu, les exposicions i l'agenda d'activitats. També et proposem que vagis descobrint el MACBA a través de les parets. Quan trobis les icones en forma d'ull, escaneja-les: pot obrir-se un món per explorar!

Descarrega l'app aquí o a www.macba.cat/app

Disponible per a

iOS

android

Visites guiades

(incloses en l'entrada)
Consulteu els horaris i idiomes a www.macba.cat

Activitats relacionades

Més informació a www.macba.cat

Horaris

Dilluns, dimecres, dijous i divendres, d'11 a 19.30 h (del 25 de juny al 24 de setembre, d'11 a 20 h)
Dimarts no festius, tancat
Dissabtes, de 10 a 21 h
Diumenges i festius, de 10 a 15 h

L'entrada al museu té validesa durant un mes. Activeu-la a la recepció i torneu tantes vegades com vulgueu.

MACBA

Museu d'Art Contemporani de Barcelona

Plaça dels Àngels, 1
08001 Barcelona
www.macba.cat

Segueix-nos

#MarthaRosler

Patrocinador d'accessibilitat

Mitjans col·laboradors

